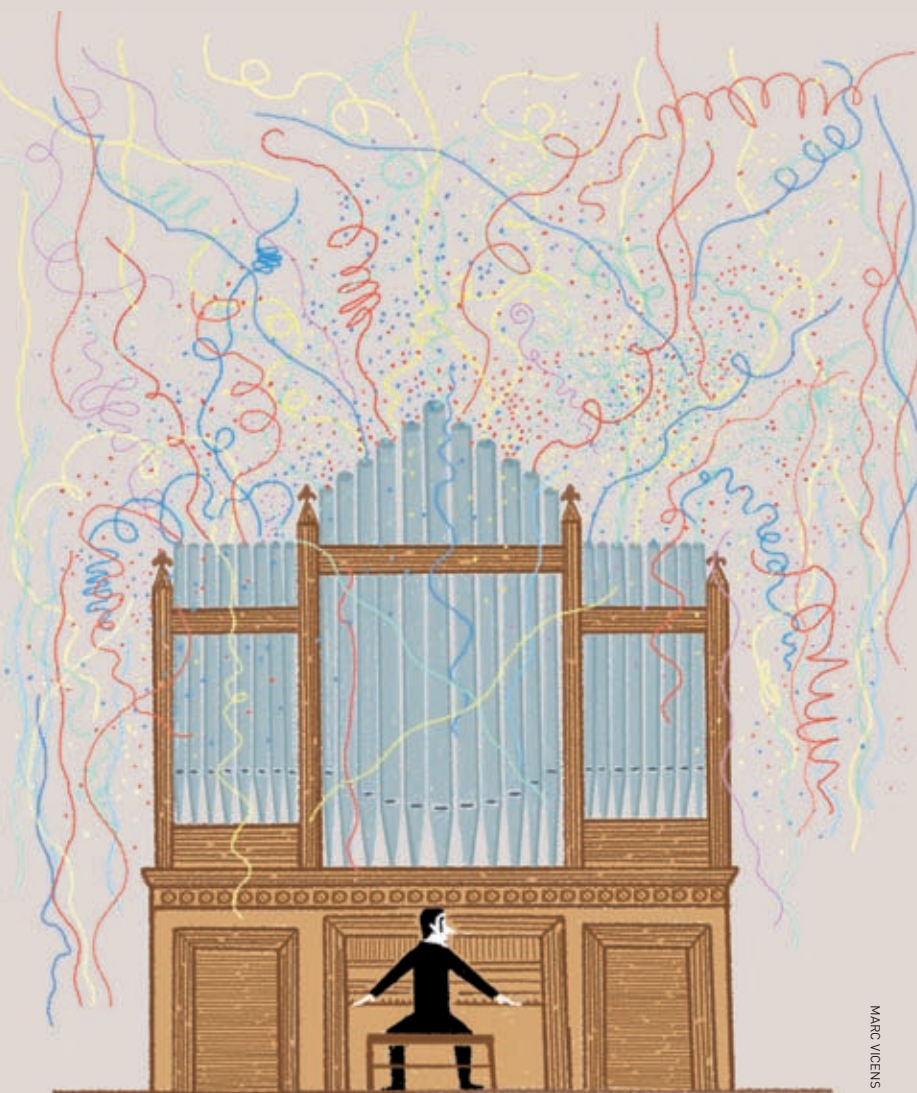

L'hora Civil

Francesc Civil i Castellví (1895-1990) va ser el músic gironí més ben preparat d'una generació marcada per la guerra. De família de músics, format a Montserrat i a l'Schola Cantorum de París, amb aptituds privilegiades per a la composició, la interpretació organística i la recerca, el seu perfil professional ja va destacar als anys previs a la República i no va tenir parió en la Girona grisa de postguerra. Motor del conservatori, organista a la seu, musicòleg a l'arxiu, folklorista a cel obert, director de coral, compositor quan podia, fou el far i la batuta en una època difícil. Són uns anys molt ben contextualitzats per Joan Gay, que va resseguir-los en una exposició antològica del Museu d'Art, *Girona sota la boira (1929-1960)*. Si, en vida, la ciutat li va reconèixer la seva autoritat musical indiscutible, després de la seva mort se li dedicà un carrer, se li va escriure una biografia, i encara el 2007 se li va interpretar una de les seves obres més ambicioses, l'oratori *La Magdalena penitent*.

Unes memòries inèdites

Per escriure la seva biografia, Josep M. Cervera va disposar de les memòries redactades pel mateix Civil, en què cobria el període inicial de la seva vida, entre 1895 i 1924, any del seu trasllat a Girona, venint de Figueres. A la vàlua mateixa de l'autobiografia juvenil del músic, s'hi pot afegir l'interès de la vida engrunada d'un escolà montserratí a principis de segle, d'un estudiant català a l'Schola Cantorum, o els trasbalsos de la primera Guerra Mundial. Testimoni d'una època, com ho són les memòries d'Eduard Toldrà publicades fa poc. També la seva correspondència ens podria proporcionar dades interessants d'un llarg període en què el mestre va ser el centre de la vida musical gironina. Un any per pensar-hi, en aquesta hora Civil.

MARC VICENS

De tant en tant, algun organista rescata alguna peça de Civil per a algun concert, i l'Escolania de Montserrat va retre-li tribut enregistrant pulcrament *El nostre Nadal*, però sobre aquesta capa de respecte venerable s'hi ha dipositat una mica de polsim. La família, que custodia amb cura el seu llegat, té ganes de somoure Francesc Civil del son dels justos, aprofitant l'efemèride dels vint-i-cinc anys de la seva mort. Incloure'l de nou als repertoris de cor, de cambra o d'orgue és un deute pendent, i encara més l'enregistrament, ja que Civil té alguna partitura editada però poca discografia. Un resum de la seva contribució organística seria especialment convenient. Ell mateix considerava *Soleil et Encens* la seva composició cabdal, però sense possibilitats d'una bona audició no estem en condicions de gaudir i revaloritzar la seva obra, tan deutora de César Franck i tota la tradició francesa.